

## POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2021 r.

sprawy **R. Z.**,

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w L.,

z dnia 7 października 2020 r., sygn. akt XI Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w L.,

z dnia 21 października 2019 r., sygn. akt II K (...)

### **p o s t a n o w i ł**

**1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**

**2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. z Kancelarii Adwokackiej w (...) kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa zł 80/100), w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;**

**3. zwolnić R. Z. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L. z siedzibą w Ś., wyrokiem z dnia 21 października 2019 r., sygn. akt II K (...) skazał R. Z.:

1. za ciąg dwóch przestępstw z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 280 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono mu na mocy art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. karę 3 lat pozbawienia wolności (pkt I i II wyroku);
2. za przestępstwo z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności (pkt III wyroku);
3. za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt V wyroku);
4. na mocy art. 91 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego karę łączną 4 lat pozbawienia wolności (pkt VI wyroku).

Sąd Okręgowy w L., po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżonego R. Z. oraz jego obrońcę, wyrokiem z dnia 7 października 2020 r, sygn. XI Ka (...), po dokonaniu zmiany w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I wyroku poprzez wyeliminowanie ustalenia „i kopaniu”, utrzymał w mocy w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego R. Z., który zaskarżając go w całości, zarzucił:

„rażące naruszenie przepisów, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia:

1. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. przez nienależyte rozważenie wszystkich podniesionych w apelacjach zarzutów, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego w L. z siedzibą w Ś., który to wyrok zapadł z rażącym naruszeniem art. 7 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k., polegającym na dowolnej i sprzecznej z zasadami logiki ocenie zgromadzonego materiału dowodowego,
2. art. 433 § 1 k.p.k. polegające na zaniechaniu dokonania przez Sąd II instancji wszechstronnej kontroli odwoławczej w sytuacji, gdy zarzuty postawione orzeczeniu I instancji przez oskarżonego R. Z. miały charakter blankietowy i obligowały sąd odwoławczy do dokonania tzw. totalnej kontroli zaskarżonego orzeczenia,
3. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., oraz art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niezasadne zaakceptowanie przez Sąd Okręgowy powierzchownej, jednostronnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, która jednocześnie narusza zasady obiektywizmu procesu, przez pominięcie, że dowody z zeznań świadków są niespójne, niekonsekwentne, a także

sprzeczne ze sobą wzajemnie oraz są sprzeczne z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w aktach sprawy”.

Wskazując na takie podstawy kasacji, obrońca wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w L.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Ś. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Kasacja obrońcy skazanego R. Z. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Sąd Najwyższy w pełni akceptując stanowisko prokuratora wyrażone w pisemnej odpowiedzi na kasację podkreśla jedynie dodatkowo, że niezasadne są zarzuty naruszenia przez Sąd II instancji przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Szczególnie trudno się odnieść do twierdzeń skarżącego o nieprawidłowej kontroli odwoławczej z uwagi na to, że nie wskazuje on, których konkretnie zarzutów apelacyjnych Sąd odwoławczy nie rozpoznał, czy też rozpoznał w sposób nieprawidłowy, a z uzasadnienia kasacji też to nie wynika. Należy również zwrócić uwagę, że wprawdzie obrońca stwierdza, że kasacją skarży cały wyrok Sądu odwoławczego, jednakże ani w zarzutach ani w uzasadnieniu kasacji nie poświęca on ani jednego zdania wskazującego, iż zarzuty apelacyjne związane z kradzieżą w dniu 10 maja 2013 r. laptopa na szkodę D. D., zostały rozpoznane w sposób nieprawidłowy. Analiza natomiast uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że jak słusznie zauważa w odpowiedzi na kasację prokurator, obrońca w istocie dąży do podważenia dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów, które stały się podstawą ustaleń co do winy i sprawstwa skazanego R. Z. w zakresie przypisanych mu czynów, których dopuścił się w dniu 14 maja 2013 r. Takie zarzuty jedynie w nieco zmodyfikowanej wersji były już przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego, który podzielił w tym zakresie zarówno ocenę dowodów jak i ustalenia Sądu I instancji. Autor kasacji nie podjął nawet próby wykazania, że orzeczenie Sądu odwoławczego nie spełnia wymogów z art. 433 § 2 k.p.k. lub art. 457 § 3 k.p.k. odwołując się do tej samej argumentacji i cytowania tych samych fragmentów

kwestionowanych zeznań świadków, co uprzednio w apelacji. Analiza uzasadnienia wyroku tego Sądu wskazuje tymczasem, że wszystkie zarzuty apelacji zostały przez ten Sąd rozpoznane, a kontrola odwoławcza była wszechstronna i rzetelna. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd ten odniósł się do dokonanej przez Sąd I instancji oceny wyjaśnień oskarżonego oraz współoskarżonego K. T. oraz przesłuchanych w sprawie świadków, w tym pokrzywdzonych R. G., D. G. i W. K. oraz będącej świadkiem zdarzeń z dnia 14 maja 2013 r. św. A. Z. Sąd odwoławczy dzieląc ocenę tych dowodów nie ograniczył się tylko do jej zaakceptowania, ale ponownie przeprowadził analizę zeznań wskazanych świadków, przyznając rację Sądowi I instancji, iż za wiarygodne należało uznać ich zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym bezpośrednio po zdarzeniu, gdyż okolicznością korzystnie wpływającą na szczegółowość i wiarygodność tych zeznań był krótki okres czasu od zdarzenia oraz fakt, że relacje te składali świadkowie pod nieobecność oskarżonych, których się obawiali. Sąd odwoławczy zauważył również, że uważna lektura pierwszych zeznań pokrzywdzonych prowadzi do wniosku, że sprzeczności, do których odwoływali się skarżący są jedynie pozorne ze względu na możliwość ich logicznego wytłumaczenia oraz w pełni zaakceptował dokonaną przez Sąd I instancji negatywną ocenę wyjaśnień oskarżonego w zakresie w jakim nie przyznał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów. Niepodzielenie natomiast przez Sąd odwoławczy argumentów zawartych w apelacjach oskarżonego oraz obrońcy, co do dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych w oparciu o dowody, które uznał za wiarygodne, nie jest jednoznaczne z pominięciem tych zarzutów w ramach kontroli odwoławczej. W tej sytuacji należy przyjąć, że obrońca stara się przeprowadzić ponowną polemikę z ustaleniami faktycznymi Sądu I instancji, która na etapie postępowania przed Sądem Najwyższym nie jest dopuszczalna.

Nie ma racji również skarżący twierdząc, że Sąd II instancji dopuścił się błędów przy rozpoznawaniu apelacji wniesionej osobiście przez R. Z. szczególnie, że obrońca nie wskazuje w jakim zakresie apelacja oskarżonego nie została rozpoznana, czy też rozpoznana w sposób nieprawidłowy. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku w kontekście apelacji osobistej oskarżonego oraz jego obrońcy pozwala stwierdzić, że Sąd odwoławczy był w pełni uprawniony do

przyjęcia, iż zachodzi zbieżność zarzutów stawianych w tych obu odrębnych pismach procesowych szczególnie w zakresie obrazy prawa procesowego oraz błędów w ustaleniach faktycznych. Wbrew stanowisku skarżącego Sąd odwoławczy w sposób prawidłowy odczytał apelację oskarżonego, treść stawianych zarzutów i zasadnie przytoczył numerację przepisów, obrazy których, zdaniem oskarżonego, miał dopuścić się Sąd Rejonowy. Podkreślić należy, że oskarżony w swojej apelacji na str. 2 (k. 2115) sam wskazał na konkretne przepisy, które następnie zostały przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, co zostało prawdopodobnie niezauważone przez obrońcę. Sąd ten odniósł się również do zarzutów obrazy prawa materialnego oraz niewspółmierności kary, które wynikały z apelacji oskarżonego, a w apelacji obrońcy nie były stawiane.

Sąd Najwyższy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. kwotę 442,80 zł, w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji oraz zwolnił skazanego R. Z. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 624 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, wobec niestwierdzenia naruszenia przepisów prawa wskazanych w kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.